Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Maj 1900. 49de Aargang.

Konferencen i Kjøbenhavn.

(Fortsat fra Side 128.)

I Mødet Søndag Aften den 1ste April talede Præsident James L. Mc. Murrin med Præsident Andreas Peterson som Tolk, og følgende er et Uddrag af hans Tale:

Den største Forskel mellem dette Folk og andre er deres Anskuelser om Evangeliets Principper, og vi gøre den Paastand, at det store Frafald, Bibelen omtaler, er sket. Vi indbyde enhver til at undersøge det Evangelium, vi forkynde. Vi læse at Apostelen Johannes sagde: „Jeg saa (nemlig i det Syn han havde paa Øen Patmos) en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden, og Havet og Vandenes Kilder," osv. Jeg faar to Ideer udaf dette Skriftsted: først er det klart for mig, at Evangeliet maa have været borttaget fra Jorden; hvorfor skulde ellers en Engel sendes til Jorden med Evangeliet. Det skulde jo forkyndes for alle Folk og Nationer. Læg ogsaa Mærke til, at dette skulde finde Sted efter den Tid, paa hvilken Johannes selv levede, og Apostasien skulde være fuldstændig, inden det kunde blive nødvendigt at gengive Evangeliet. Jeg ønsker ikke at fornærme nogen tilstedeværende, men jeg er her for at forkynde Sandheden, og er ikke ansvarlig for hvad Apostelen sagde. Jeg ønsker kun i al Oprigtighed at forklare Sandheden. Det Kapitel, jeg har henført til, er af stor Betydenhed for Verden i Dag. Vi maa slutte, at alle Nationer ere uden Evangeliet, thi der er tre forskellige Vidnesbyrd, der stadfæste dette, nemlig, den hellige Skrift (Bibelen), Ny Aabenbaring og Verdens Tilstand i Dag med alle dens forskellige For-

kyndere. Vi finde Frafaldet omtalt tydeligt i Skriften. Apostelen Paulus beskriver nøjagtigt Apostasiet i sit 2det Brev til Thessalonikerne og til Timotheus i det 2det Brevs 3die Kapitel — læs dette Kapitel for en Beskrivelse af Verdens Tilstand under Frafaldet — hvilket ogsaa mange andre af Bibelens Skribenter vidne om. Vi have mange forskellige Religionspartier omkring os, og alle fornægte de disse Kræfter og Gaver, som tilhøre Evangeliet. Disse Tegn og denne Kraft var ikke alene for de første Kristne, men ligesom Saliggørelse formedelst Lydighed til Evangeliet er for alle, saaledes ere ogsaa Tegnene og Gaverne for alle troende. Apostelen Petrus forudsiger, at „i de sidste Dage skulde der komme Bespottere, som vandre efter deres egne Lyster,“ osv. I Johannes' Dage var der syv Menigheder, og han bebrejdede dem allerede den Gang for at have forladt den sande Lærdom, og profeterede om dem, at de skulde overvindes, og af disse og mange andre Beviser kunne vi tydeligt se, at Frafaldet skulde komme. Taleren beviste derefter af mange kraftige Beviser, at Frafaldet har fundet Sted. Kristne ere gaaet over til Hedenskab igen og tilbede en Gud, som de beskrive anderledes end den, Bibelen lærer os at være den eneste sande Gud. Jeg sagde, jeg fik to Ideer udaf hvad, jeg oplæste. Den anden er denne: Johannes opfordrer hele Verden til at tilbede den Gud, som haver skabt Himmelen og Jorden osv. Dersom de havde tilbedet ham, hvorfor skulde han da opfordre dem dertil. Men hvis de ikke haver tilbedet ham, hvad haver de da tilbedet? Vi ville undersøge denne Sag nøjere. Jeg har hørt det sagt, at Gud er uden Dele eller Sindsbevægelse. Et saadant Væsen kan ikke være den Gud, Bibelen forklarer os som Himlens og Jordens Skaber. I første Mosebog finde vi f. Eks. at Gud skabte Mennesket i sit Billede. Verden vil aandeliggøre dette Skriftsted og siger, det mener et moralsk Billede, men der er intet moralsk Billede. Mange Beviser findes i den hellige Skrift paa, at Mennesket er skabt i Guds Billede. I Tidens Løb blev Frelseren, Guds Søn født. Skriften lærer os, at han var Faderens udtrykte Billede, og han selv sagde, at Faderen var lig ham. Han led Døden, blev begravet, opstod fra de døde og viste sig for Disciplene saa at de kunde se at hans Legeme var det samme som det, han var iklædt, medens han vandrede iblandt dem før sin Død. Med det samme Legeme opfoer han til Himmelen lige for deres Øjne. Stephanus saa i sit Syn, hvor han saa Himmelen aaben, at Sønnen var lig Faderen. Derfor, naar Verden lærer og holder sig til en anden Gud end den, Bibelen saa tydeligt beskriver, saa har den vandret paa Afveje og følgelig har stor Trang for Engelen og hans Budskab om Omvendelse fra en forvendt Lære. Vi forkynde den samme Lære, som fordum blev forkyndt af Frelseren og Apostlene, og vi byde vore Medmennesker at undersøge og sammenligne dem. Bibelen siger, at Engelen skulde komme; Joseph Smith siger, han er kommen. Dette burde ikke

forbavse Menneskene. Skriften fortæller os om Engle, der have gæstet Jorden i forskellige Tidsaldere. De gæstede saaledes Abraham, Loth, Hagar, Moses, Israel, Beliam, Josva, Gedion, Samsons Fader og Moder, Elisa, Elias, Daniel og mange andre, hvorom vi læse i det Gamle Testamente. I det Nye Testamente have vi ogsaa mange Vidnesbyrd om Englesendelser som f. Eks. til Zakarias, Marie, Hyrderne paa Marken, til Kvinderne, atter til Marie ved Graven, til Petrus, Fillippus, Kornelius, Paulus osv. Tro I paa disse Englebesøg? Tro I at en Engel skulde gæste Jorden? Vi vidne for eder, at han er kommen, og har tilkendegivet sig til Joseph Smith, og belært ham om Kirkens Organisation og om hvad, der skulde ske. Tre Vidner saa Engle og hørte dem, og de vare standhaftige indtil Dødens Stund i deres Vidnesbyrd om disse Ting. David Whitmer var den længstlevende af disse Vidner og han attesterede paa sit Dødsleje at, hvad han havde underskrevet med Hensyn til Englebesøget, var sandt og en Virkelighed. Der er en Maade, hvorpaa enhver kan vide, om vort Vidnesbyrd er sandt eller ikke. Lønlig Bøn til Gud om Lys og Kundskab vil efter Herrens eget Løfte erlange den. Enhver af os har faaet Vidnesbyrd af Gud paa denne Maade. Maa vi alle være trofaste til Enden, i hvad vi end skulde imødegaa, saa at vi maa opnaa den Lyksalighed vi forvente. Amen.

Mandagen den 2den April blev der holdt 2 Præstedømmemøder, begyndende Kl. 10 Formiddag, hvor Missionærerne afgav Rapporter om deres Missionsvirksomhed og sammes Udfald. Konferencepræsident J. Christensen i sin Rapport sagde, at Tilstanden i Konferencen i det Hele taget var tilfredsstillende, og ligeledes Arbejdet, der var bleven udført i de sidste fem Maaneder. Det fremgik af Rapporten, at siden sidste Konference var der sat i Omløb 9218 Skrifter og 124 Bøger, 7335 Huse besøgte, holdt 2286 evangeliske Samtaler, 177 offentlige Forsamlinger, 50 Søndagsskolemøder, 10 kvindelige Hjælpeforeningsmøder, 10 Ungdomsmøder, 3 Præstedømmemøder, 20 engelske Skolemøder; der var 7 døbte, 1 udelukt, 2 emigrerede, 1 død. Missionærerne bleve beskikkede til deres forskellige Arbejdsmarker som følger: til at virke i Københavns Gren, J. Christensen, Peter Hansen, A. J. Nielsen, Julius Andersen, Peter Petersen fra Aarhus og Søster Jennie Mortensen; i Nord Øst Gren, T. J. Torbensen, N. P. H. Roholdt og L. Dorius; i Nord Vest Gren, Lars Petersen og Niels Fredericksen; i Syd Vest Gren, J. F. Petersen og Oluf Johnsen; i Syd Øst Gren, Thorvald S. Jensen; i Lolland og Falsters Gren, Christian Sørensen og J. F. Christensen; paa Bornholm, C. J. Plowman og Niels Jacobsen. Den førstnævnte i hver Gren er Forstander. Missionærerne fik mange gode Raad og Belæringer af Præsident Mc. Murrin og Præsident Andreas Peterson og andre Brødre af Erfaring i Missionslivet.

Om Aftenen Kl. 8 blev der holdt et Søndagsskolemøde, hvor Børnene

viste, at Lærernes og Lærerindernes ædle Arbejde ikke havde været forgæves. Det var en Lyst at høre paa den Færdighed, med hvilken Børnene kunde besvare mange vigtige Spørgsmaal, hvorom Verdens vise endnu ere i Uvidenhed. Enhver, som deltager i den herlige Gerning at føre Menneskene ind paa den rette Vej i deres Ungdom, fortjener at æres og paaskønnes af alle, som elske Sandhed, Dyd og Ret.

F. Christensen, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 95.)

Bibelske Profetier om Indsamlinger. Vi have nu betragtet nogle af de bibelske Profetier om Israels Adspredelse; i ethvert Tilfælde var der Forjættelser om Genoprejsning forbunden med Forbandelsen. Blandt de tidlige Profetier høre vi Herren sige, at det skal ske, at „naar du, Israel, omvender dig til Herren din Gud, og du hører hans Røst efter alt det, som jeg byder dig i Dag, du og dine Børn, i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl, da skal Herren din Gud omvende dit Fængsel og forbarme sig over dig, og omvende og forsamle dig fra alle de Folk, hvorhen Herren, din Gud havde bortspredt dig. Om nogen af dig blev fordreven til Himmelens Ende, skal Herren din Gud samle dig derfra, og tage dig derfra. Og Herren din Gud skal føre dig i det Land, som dine Fædre ejede, og du skal eje det; og han skal gøre vel imod dig, og formere dig mere end dine Fædre.“ (5. Mosebog 30, 2.—5.)

Nehemia paakaldte Herren i Faste og Bøn om, at han vilde erindre sine Forjættelser om Genoprejsning, dersom Folket vilde omvende sig og øve Retfærdighed. (Neh. 1, 8. 9.) Esaias taler med Bestemthed om det adspredte Israels sikre Genindsamling og Forening, sigende: „Thi det skal ske paa den samme Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers o. s. v. . . . Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, og sanke Israels fordrevne, og samle de adspredte i Juda fra de fire Jordens Hjørner.“ (Es. 11, 11. 12.) Genoprejsningen skal være fuldstændig; der skal være et forenet Folk — ikke længer to Riger i Strid med hverandre, thi vi læse i det trettende Vers: „Og Efraims Nidkærhed skal vige, og Judæ Fjender skulle udryddes; Efraim skal ikke være nidkær mod Juda, og Juda skal ikke trænge Efraim.“ Som en kærlig Fader udtalte Herren disse yndige Ord med Hensyn til sin Behandling af Israel og saaledes opliver han deres øde og sønderbrudte Tilstand

med herlige Forjættelser: „Jeg haver forladt dig i et lidet Øjeblik, men jeg vil samle dig med store Barmhjærtigheder. Det lidet, Vreden varede, skjulte jeg mit Ansigt et Øjeblik fra dig, men jeg haver forbarmet mig over dig med evig Miskundhed, sagde Herren, din Genløser." (Es. 54. 7. 8.)

Efter at have fremstillet Folkets forfærdelige Ugudelighed og Straffedommene, der vilde paafølge, udtaler Jeremias Herrens Villie og Hensigt angaaende den endelige Befrielse: „Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at der skal ikke ydermere siges: saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land! Men saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn fra Nordenland, og fra alle Landene, der hvor han havde fordrevet dem hen! Thi jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. Se, jeg sender til mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og derefter vil jeg sende til mange Jægere, og de skulle jage dem paa alle Bjærge, og paa alle Høje, og fra Rifterne i Klipperne." (Jer. 16. 14—16.) Og atter siger han: „Se jeg fører dem fra Nordenland, og vil samle dem fra Jordens Sider: . . . . Hører, I Hedninger, Herrens Ord, og kundgører det paa Øerne langt fra, og siger: den, som adspredte Israel, skal samle ham, og bevare ham som en Hyrde sin Hjord. Thi Herren haver forløst Jakob, og igenløst ham af dens Haand, som var stærkere end hans. Og de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høje og fare til Herrens Gode." (Jeremias 31, 7. 8.)

„Forvendte Israel", „troløse Juda" ere de Udtryk, hvormed Herren tiltaler sine ulydige Børn, og han befaler Profeten, sigende: Gak, og raab disse Ord mod Norden, og sig: omvend dig, du forvendte Israel! siger Herren, jeg vil ikke lade mit vrede Ansigt falde paa eder; thi jeg er miskundelig, siger Herren, jeg vil ikke beholde Vrede evindeligen. Kend dog din Misgerning, at du haver gjort Overtrædelse mod Herren din Gud, og at du er løbet hid og did paa dine Veje til fremmede Guder under grønne Træer, og I vilde ikke høre paa min Røst, siger Herren. Omvender eder, i forvendte Børn! siger Herren, thi jeg haver været eders Husbonde; og jeg vil antage eder igen, een af en Stad og to af en Slægt, og jeg vil føre eder til Zion. Og jeg vil give eder Hyrder efter mit Hjerte; og de skulle føde eder med Kundskab og Forstand; og det skal ske, naar I ere blevne mange, og ere blevne frugtbare i Landet i de samme Dage, siger Herren, da skulle de ikke sige ydermere, Herrens Pagts Ark; og den skal ikke mere opkomme i nogens Hjerte; og de skulle ikke mere komme den i Hu og ikke søge den, ja det skal ikke ske ydermere. Paa den samme Tid skulle de kalde Jerusalem Herrens Trone, og alle Hedningerne skulle forsamles til den for Herrens Navns Skyld i Jerusalem; og de skulle ikke ydermere vandre efter deres onde Hjerters Stivhed. I de samme Dage skal Judæ Hus gaa til

Israels Hus, og de skulle komme tilhobe fra et Land af Norden, til Landet, som jeg gav eders Fædre til Arv." (Jer. 3, 12—18.)

Herren udtalte ligeledes til Ezekiel sin Plan angaaende Israels Genløsning: „Saa sagde den Herre: Se, jeg tager Israels Børn, at de skulle ikke være imellem Hedningerne, hvor de fore hen; og jeg vil samle dem trindt omkring fra, og lade dem komme til deres Land. Og jeg vil gøre dem til eet Folk i Landene paa Israels Bjærge, og een Konge skal være alle deres Konge; og de skulle ikke ydermere være tvende Folk, og ej ydermere deles i to Riger fremdeles". (Ezek. 37, 21. 22.)

At deres Genoprettelse skal være fast og vedvarende, ses af Aabenbaringen, der blev given ved Profeten Amos, hvori vi læse, at Herren sagde: „Og jeg vil omvende mit Folk Israels Fængsel, og de skulle bygge de ødelagte Stader, og bo der og plante Vingaarde, og drikke Vin af dem; og de skulle gøre Haver, og æde Frugt af dem. Og jeg vil plante dem i deres Land, og de skulle ikke ydermere oprykkes af deres Land, som jeg haver givet dem, sagde Herren, din Gud." Amos 9, 14—15.)

Som en passende Afslutning paa vort Udvalg af bibelske Profetier lad vor Frelsers egne Ord høres, som han udtalte, medens han vandrede her i Kødet: „Og han skal udsende sine Engle med Basunens høje Røst; og de skulle forsamle hans udvalgte fra de fire Verdenshjørner, fra den ene Ende af Himmelen til den anden." (Matt. 24, 31.)

Mormons Bogs Profetier. Israels Indsamling tiltrak sig mange af de Profeters Opmærksomhed, hvis Lærdomme findes nedskrevne i Mormons Bog, og der findes en Del direkte Aabenbaringer opbevarede i dette Bind. Vi have lagt Mærke til Lehis Prædiken i Lemuels Dal, hvori den Patriark og Profet sammenlignede Israels Hus med et Olietræ, hvis Grene skulde afbrydes og spredes. Lader os dertil føje hans Forudsigelse angaaende disse Grenes fremtidige Indpodning paa Træet. Han siger, „efter at Israels Hus var bleven adspredt, skulde de atter blive samlede tilsammen; ja efter at Hedningerne havde annammet Evangeliets Fylde, skulde de naturlige Grene af Olietræet, eller de overblevne af Israels Hus, blive indpodede, eller komme til Kundskab om den sande Messias, deres Herre og Forløser." (I Nephi 10, 14.)

Nephi, idet han citerer en Udtalelse af Profeten Zenos, lægger Eftertryk paa den Erklæring, at naar Israel formedelst Lidelser ere blevne lutrede, skulle de igen finde Naade hos Gud, og da skulle de samles fra de fire Verdenshjørner, og Øerne i Havet skulle ihukommes. Jakob, som var Nephis Broder vidner om Sandheden af Zenos' Profetier og hentyder til Indsamlingen som et Tegn paa de sidste Tider. Betragt hans Ord: „Og den Dag, da han anden Gang skal lægge sin Haand paa at genoprejse sit Folk, er Dagen, ja den sidste Gang, at

Herrens Tjenere skulle gaa frem i hans Kraft for at pleje og beskære hans Vingaard, og derefter kommer Enden snart." (Jakob 4, 2.)

Blandt de mest omfattende Forudsigelser angaaende Jødernes Genoprettelse er følgende Udtalelse af Nephi: „Derfor skulle Jøderne blive adspredte blandt alle Nationer; ja, ogsaa Babylon skal blive ødelagt," hvorfor Jøderne skulle blive adspredte ved andre Folkeslag. Og efter at de have været adspredte, og den Herre Gud har straffet dem ved andre Folk i et Tidsrum af mange Slægter, ja lige ned fra Slægt til Slægt, indtil de skulle blive overtalte til at tro paa Kristus, Guds Søn, og Forsoningen, hvilken er uendelig for alle Mennesker; og naar den Dag kommer, da de skulle tro paa Kristus og tilbede Faderen i hans Navn, med rene Hjerter og rene Hænder, og ikke længer forvente en anden Messias, da vil paa den Tid Dagen komme, da de nødvendigvis maa komme til at tro disse Ting. Og Herren vil atter, anden Gang udstrække sin Haand for at genoprejse sit Folk fra deres fortabte og faldne Tilstand. Og han vil begynde at gøre en underlig Gerning og et Vidunder blandt Menneskenes Børn." (Nephi 25, 15—17.)

Nephi, idet han forklarer Esaias' Ord med Hensyn til Israels Folks Lidelser og sluttelige Sejer, nævner de Betingelser, hvorpaa deres Indsamling er forud lovet, og siger om Gud: „Det som han har talet til Jøderne ved sine hellige Profeters Mund, lige fra Begyndelsen af, fra Slægt til Slægt, indtil Tiden kommer, da de skulle blive genbragte til Guds sande Kirke og Sti, naar de skulde samles hjem til deres Arvelande og bosættes i alle deres forjættede Lande." (II Nephi 9, 2.)

Af dette og mange andre Skriftsteder ses tydeligt, at Tiden for Jødernes Genbringelse maa bero paa deres Anerkendelse af Kristus som deres Herre og Frelser. Naar den Tid kommer, ville de blive indsamlede til deres Fædreland; og ved Indsamlingens Værk er det tilsigtet Hedningerne at tage en stor og hæderlig Del, hvorom Nephi siger yderмere: „Men se, saa siger den Herre Gud: „Naar den Dag kommer, at de skulle tro paa mig, at jeg er Kristns, da har jeg gjort Pagt med deres Fædre, at de skulle blive bragte tilbage igen i Kødet paa Jorden til deres Arvelande. Og det skal ske, at de skulle blive indsamlede fra deres lange Adspredelse, fra Øerne i Havet og fra Jordens fire Dele; og Hedningernes Folk skulle være store i mine Øjne, siger Gud, idet de bringe dem til deres Arvelande. Ja Hedningernes Konger skulle være deres Fosterfædre, og deres Dronninger skulle være deres Fostermødre; saaledes ere da Herrens Forjættelser til Hedningerne store; thi han har talet det, og hvo kan modsige?" (II Nephi 10, 7—9.)

Den Hjælp, Hedningerne skulle yde ved Beredelsen af Jøderne, og det overblevne af Israels Hus oprettet paa det vestlige Fastland, er stadfæstet af flere af Profeterne i Mormons Bog. Endvidere ere de Velsignelser, Hedningerne saaledes kunde tilegne sig, beskrevne meget nøj-

agtigt i Enkeltheberne. Vi maa her lade een eneste Henførelse være nok til at svare til vor Hensigt, og denne Erklæring af den opstandne Frelser udtalte han, medens han for en kort Tid administrerede iblandt Nephiterne.

„Men dersom de (Hedningerne) ville omvende sig og lytte til mine Ord og ikke forhærde deres Hjerter, da vil jeg oprette min Kirke iblandt dem, og de skulle komme ind i Pagten og blive regnede iblandt disse overblevne af Jakob, til hvem jeg har givet dette Land til Ejendom. Og de skulle hjælpe mit Folk, det overblevne af Jakob, og ligeledes saa mange af Israels Hus, som skulle komme, at de maa bygge en Stad, som skal kaldes det nye Jerusalem. Og da skal Himmelens Magt komme ned iblandt dem, og jeg vil ogsaa være midt iblandt dem. Og da skal Faderens Værk begynde paa den Dag, ja, naar dette Evangelium skal blive prædiket iblandt de overblevne af dette Folk. Sandelig siger jeg eder: Paa den Dag skal Faderens Værk begynde iblandt alle de adspredte af mit Folk; ja endog de Stammer, som have været tabte, og som Faderen har ført bort ud af Jerusalem. Ja, Faderens Værk skal begynde iblandt de adspredte af mit Folk for at berede Vejen, hvorved de kunne komme til mig, saa at de maa paakalde Faderen i mit Navn; ja, og da skal Faderens Værk begynde iblandt alle Folk til at berede Vejen, hvorved hans Folk maa vorde hjemsamlet til deres Ejendomsland." (III Nephi 21, 22—28.)

(Fortsættes.)

Verdens Vidundere.

Dag for Dag se vi Solen i sin Majestæt tilsyneladende passere fra den østlige Horizont til den vestlige, medens den paa samme Tid forsyner os med det Lys og den Varme, uden hvilke Dyreliv og Planteliv vilde være umulig, og dog vende vi sjælden vore Tanker hen mod den og spørge: Hvad er du? Hvor kom du fra? Hvorledes kan du kaste dit Lys og Varme paa andre Kloder i mangfoldige Millioner Miles Afstand og saaledes i din umaadelige Magt og Herlighed bliver alles Tjener? Og stiller jeg mig i Tanken hen paa en af de tindrende Stjerner, vi om Aftenen skue paa Himlen, bliver denne herlige og kraftfulde Lyskilde, kun til en funklende Stjerne blandt Millioner andre. Ikke alene ere de store Ting, vi daglig se, Vidundere, men alt hvad vi se omkring os i Verden, hver enkelt Ting er i sig selv et Vidunder, men bestaar, dog af Dele, der hver for sig ligeledes ere Vidundere. Naturforskere kunne vel paa en Maade kende hvert Elements Virkning paa andre Elementer, men ingen af dem kan aabenbare for den menneskelige Forstand, hvad Elementet bestaar af, videre end blot at give Navne til de forskellige Slags Atomer, og lade os igen undres over, hvad Atomen er. Hvert Billede, Bogstav og Tøddel i Naturens Bog er for os et Vidunder; og dog maa den ulmægtige Skaber kunne læse og forstaa alt, hvad der findes i den.

F. C.

Den 1ste Maj 1900.

Midler og Tid anvendt for Evangeliets Forkyndelse. Guds Befaling desangaaende.

Det er ikke noget usædvanligt at høre om Ældster, der ere udsendte til de forskellige Missionsmarker for at prædike, at de opholde sig paa samme Sted for flere Maaneder, uden at virke Omvendelse paa en eneste Sjæl. Megen kostbar Tid bliver saaledes brugt til ingen Nytte. Dette er i Særdeleshed Tilfældet, paa Steder, hvor Ældsterne ikke arbejde „uden Pung eller Taske", men derimod have Penge ved Haanden eller som tilsendes dem hjemmefra, og som de underholde sig med.

For os synes det, som om der var noget urigtigt ved denne Maade at forkynde Evangeliet paa. Medens det er Ældsternes Pligt at arbejde med Taalmodighed og Flid og give Folket al mulig Lejlighed til at høre det Budskab de bære, synes det dog ikke nødvendigt, at de skulde anvende saa megen Tid, som der i nogle Tilfælde bruges paa Steder, der ingen Frugter frembringe, og hvor der aldeles ikke laanes Øre til deres Budskab. Herren siger, idet han tilkendegiver sin Villie angaaende Evangeliets Forkyndelse:

„Jeg giver eder denne Befaling, at I blive ligesom mine Venner i de Dage, da jeg var hos dem og gik omkring og prædikede Evangeliet i min Magt; thi jeg tillod dem ikke at have Pung eller Taske eller 2 Kjortler; Se, jeg udsender eder for at prøve Verden, og Arbejderen er sin Løn værd." Læg Mærke til disse Ord, „prøve Verden!" Denne er een Grund blandt andre, hvorfor Ældsterne sendes ud.

Atter siger Herren: Lad derfor ingen iblandt eder, som gaa ud for at forkynde dette Riges Evangelium (thi denne Befaling er til alle de trofaste i Kirken, som ere kaldede af Gud til hans Tjeneste) fra denne Stund af tage hverken Penge eller Taske med sig. Se, jeg sender eder for at advare dem mod deres Uretfærdighed og forkynde dem en Dommedag, som visseligen skal komme."

Og atter siger han: „Og hvo, som modtager eder, hos ham vil jeg ogsaa være; thi jeg vil gaa foran eder. Jeg vil være paa eders højre Side og paa eders venstre, og min Aand skal bo i eders Hjerter og mine Engle være rundt omkring eder for at opholde eder. Hvo, som annammer eder, annammer mig, og de samme ville give eder Føde, Klæder og Penge; og den, som giver eder Føde eller Klæder eller Penge, skal ingenlunde miste sin Løn. Og den, der ikke gør det, er ikke min Discipel. Herpaa skulle i kende mine Disciple."

Sandsynligvis var vor himmelske Faders Hensigt med at udsende sine

Ældster uden Penge eller Taske den at „prøve Verden.“ Dersom Folk ikke vil annamme dem, ikke føde dem eller give dem Klæder, og ikke vil hjælpe dem i deres Arbejde, synes det da ikke som om Ældsterne ikke længer vare forpligtede til at arbejde iblandt dem? Skulde man ikke tro, at de havde Lov til at forlade saadanne og gaa til et andet Folk, der muligen vilde annamme dem og give dem det, som de stod i Trang for til deres Ophold.

Det gaar aldrig an, at de Hellige forglemme Guds Befalinger angaaende denne Genstand; ej heller at de skulde glemme eller ikke forstaa Guds Hensigt med at sende Ældsterne ud paa denne Maade. Der var en Hensigt, der skulde opnaaes, da Missionærerne bleve befalede at gaa ud foruden Penge eller Taske.

For det første sætter denne Fremgangsmaade Ældsternes egen Tro paa Prøve. For det andet sætter det Folket paa Prøve, til hvilket de ere udsendt. Dersom den, som er udsendt, ikke har Penge, maa han nødvendigvis forlade sig paa Folkets Godgørenhed. Dersom de ikke ville tage imod ham og hjælpe ham, saaledes som Herren siger at hans Disciple ville gøre, da har han gjort sin Pligt mod dem. Han har gjort, hvad Herren har forlangt af ham og kan gaa til et andet Hus eller Sted, hvor de ville modtage ham. Men om denne Missionær derimod har Penge i Lommen, som han har bragt med sig hjemmefra, eller som er bleven sendt til ham, staar han ikke saaledes i Trang for Folkets Hjælp, blandt hvilke han arbejder, og derfor bliver dette ikke i Virkeligheden sat paa Prøve.

Der kan naturligvis være Omstændigheder, der ville formilde Strengheden af Herrens Befaling med Hensyn til dette. Disse Omstændigheder behøve ikke at lades upaaagtede. For Eksempel ere der Lande, hvor en Mand, som ikke har Penge til at betale med for sit Underhold, er i Fare for at blive arresteret som en Løsgænger og enten blive fængslet eller landsforvist. Paa andre Steder vilde han, dersom han bad om Føde eller Husly, blive tagen for en Tigger og arresteret og fængslet. Saadanne Omstændigheder maa altid tages i Betragtning; men de kunne dog tages Hensyn til uden at afvige langt fra Herrens Ord paa dette Omraade.

Det er enhver Ældstes Pligt, at rejse omkring uden Penge eller andre Midler i Overensstemmelse med Herrens Ord saa meget som muligt. Dog ere mange unge Mænd gaaet ud vel bemidlede enten med deres egne Penge, eller Midler erholdt af Forældre til at bruge efter Ønske og saaledes fri dem aldeles fra Trang til at „prøve Folket,“ eller til selv at være udsat for den mindste Ubekvemmelighed. Hvor dette er Tilfældet, faar de jo ikke Lejlighed til at drage Nytte af, hvad Gud havde tiltænkt dem som en Velsignelse ved saaledes at forøge deres Tro paa ham. Endvidere — og dette er næppe af mindre Betydenhed —

Folket, iblandt hvilke de virke, bliver ikke prøvet, saa at det er uden Undskyldning for Herren, som det ellers vilde være, hvis det sattes paa Prøve. (Juvenile Instructor.)

Ankomst og Beskikkelse. Den 14de April ankom følgende Ældster fra Zion til København alle i god Velbefindende: Louis J. Holther fra Ogden, Albert J. Knudsen fra Provo, Hyrum A. Christensen fra Salt Lake City, Axel F. Andersen fra Vinyard, James Fugal fra Pleasant Grove, Utah, og Erastus Skausen fra Alpine i Arizona. Disse Ældster bleve beskikkede til at virke i de forskellige Konferencer som følger: L. J. Holther og A. J. Knudsen i Kristiania Konference; Hyrum A. Christensen i Gøteborg Konference; Axel F. Andersen i Aalborg Konference; James Fugal og Erastus Skausen i Bergen Konference.

Afløsning. Ældste James Thomsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beskikkes til at præsidere over Københavns Konference.

Ældsterne Hyrum Jensen og Jens P. Fugal løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et hæderligt udført Arbejde, med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Konferencen i Aalborg.

Konferencen tog sin Begyndelse i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale i Urbansgade 26, Lørdagen den 7de April Kl. 8 Aften. Af Missionærer fra Zion vare tilstede Missionspræsidenterne James L. Mc. Murrin og Andreas Peterson, Konferencepræsident Morten Jensen, Ældsterne Joseph Nelson, T. P. Jensen, J. Christiansen, Niels Jacobsen, J. C. Paulsen, N. P. Johnsen, R. C. Møller, Ole Petersen, Chr. Petersen, M. P. Andersen, H. P. Jensen, C. N. Christensen, Martin Jensen og Sven J. Nielsen. Af besøgende Ældster vare tilstede Andrew Petersen, N. P. Hansen, Chr. Knudsen, P. Petersen og Nels Nelsen. Efter Sang og Bøn bød Konferencens Præsident de forsamlede velkommen og gjorde indledende Bemærkninger. Præsident Mc. Murrin med Præsident Andreas Peterson som Tolk talte om den Enighed, der gør sig gældende blandt de Hellige. De ere indsamlede til Kristi Hjord fra alle Nationer, men dog, ihvor man end finder dem, bære de det samme Vidnesbyrd om Guds Værk og med Petrus erklære, at „Jesus er den levende Guds Søn.“ Den Aand, som Gud giver, forener alle som modtager den, og de blive til eet i Jesus Kristus. At de Hellige besidde denne Aand er et kraftigt Bevis paa, at „Mormonismen“ er den sande

Lære. En Usandheds Aand kan ikke saaledes forene et Folk, ej heller kan en Sandheds Aand gøre splidagtig. Ældsterne Joseph Nelsen, Martin Jensen og Ole Petersen fik Lejlighed til at tale. De aflagde deres Vidnesbyrd om Evangeliets guddommelige Oprindelse og udtrykte deres Glæde over at være behjælpelige i Missionsarbejdet. Mødet hævedes efter Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Konferencen. Efter Sædvane begyndte Mødet med Sang og Bøn. Konferencepræsidenten foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner: Kirkens almindelige Autoriteter, den europæiske Missions Præsidentskab, og som Præsident over den skandinaviske Mission Andreas Peterson; som Præsident over Aalborg Konference og Forstander over Aalborg Gren Morten Jensen. Ligeledes foresloges til Opholdelse i de Helliges Bønner alle Missionærerne i deres forskellige Virkekrese, og alle Forslag vedtoges enstemmigen. Ældste Andrew Petersen bevidnede, at Gud og hans Søn Jesus Kristus have gæstet Jorden i denne Tidsalder, at Guds Kirke er genoprettet efter guddommelig Aabenbaring, og at vi ved Lydighed til Evangeliets Principper kunne berede os til at arve vor Faders Rige. Ældsterne Thomas P. Jensen, Nels Nelsen og Chr. Knudsen talede opmuntrende til de forsamlede, hvorefter Mødet blev sluttet med Sang og Taksigelse.

Eftermiddagsmødet blev holdt i Hotel Nationals smukke Sal. Ældste James Thomsen sagde, at det Lys, som Kristus bragte til Jorden, er hans rene Ord, og at vi, de Sidste-Dages Hellige, nu byde vore Medmennesker det samme Lys. Præsident Andreas Peterson omhandlede paa sin sædvanlige interessante Maade Teksten, „hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, haver ikke Gud; hvo, som bliver i Kristi Lærdom, haver baade Faderen og Sønnen.“ Taleren paaviste Evangeliets Begyndelse og de Kendetegn, som udmærker Kristi Kirke, og viste at det Budskab, Missionærerne forkynde for Verden i Dag, er overensstemmende med Kristi Lærdom.

I Aftenmødet talede Præsident Mc. Murrin: Altid har den, som frembærer de største Sandheder, maattet møde Modstand og Forfølgelse. Han paaviste Eksempler fra Videnskabens, Opdagelsens og Religionens Historie. Joseph Smith frembar Lærdomme, som Verden ikke kan paaskønne, men ligesom den altid har gjort, vil Sandheden dog tilsidst triumfere. Denne sidste Dages Profet blev kaldet af Gud paa samme Maade som Saul, David, Gideon og Paulus, og Verden vil en Gang erfare, at det er Gud, som styrer. Præsident Morten Jensen benyttede den øvrige Tid med at omhandle Jesu Værk og med at vise, hvorledes vi kunne kende den sande Lærdom.

Mandagen den 9de April afholdtes to Præstedømmemøder, hvori aflagdes Rapporter fra de forskellige Grene, hvilke viste, at Konferencen er i god Forfatning. Konferencen bestaar af 3 Grene og 4 Distrikter,

hvori virke 16 Ældster fra Zion. Disse have siden sidste Konference sat i Omløb 6,545 Skrifter og 115 Bøger; besøgt 5,781 fremmede Huse, og efter Indbydelse 1,519; holdt 2,816 evangeliske Samtaler og 339 Møder. Der er 216 Medlemmer og 69 Børn under 8 Aar; der var 8 døbte og 9 Børn velsignede.

Missionærerne bleve beskikkede til at arbejde i de forskellige Grene som følger: i Aalborg Gren, Morten Jensen, Joseph Nelsen og Jens Christiansen; i Hjørring Gren, Peter Jensen og C. N. Christensen; i Frederikshavns Gren, Martin Jensen og Sven J. Nielsen; i Asaa Distrikt, M. P. Andersen og H. P. Jensen; i Vester Brønderslev, Ole Petersen og Christian Petersen; i Løgstør, R. C. Møller og N. P. Johnsen; i Hobro, Niels Jacobsen og J. C. Paulsen; alle Brødrene fik Lejlighed til at tale, og de glædede sig i Arbejdet og gav til fælles Belærelse mange af deres Erfaringer i Missionslivet tilligemed en Beretning om Missionens Tilstand i de forskellige Dele af Landet. Missionens tilstedeværende Ledere gav Missionærerne gode Instrukser med Hensyn til Arbejdets Udførelse og opmuntrede dem til Mod og Udholdenhed for Værkets Forfremmelse.

Mandag Aften afholdtes et Søndagsskolemøde, hvor Børnene udførte et kort Program, der viste, at deres Lærere og Lærerinder ikke havde svigtet deres Kald, men arbejdet med Flid for at belære Børnene, og det saas tydeligt at deres Arbejde ikke havde været forgæves. Tillige opmuntredes Børnene af Præsidenterne Mc. Murrin og Andreas Peterson.

Josef Nelsen, Skriver.

Konferencen i Malmø.

Den 14de, 15de og 16de April holdtes de Sidste-Dages Helliges Konference i Malmø. Sytten Ældster fra Zion vare tilstede, blandt hvilke vare James L. Mc. Murrin af den engelske Missions Præsidentskab og Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission.

Det første Møde blev holdt Lørdag Aften Kl. 8 og begyndte med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Ola Olson bød et hjerteligt Velkommen til de forsamlede, og ønskede at Guds Aand maatte hvile over alle, som skulde overvære Konferencens Møder. Den første Taler var John H. Anderson, som i sine Bemærkninger omtalte den Magt og Myndighed, der er nødvendig til at forkynde Evangeliet og forvalte dets Ordinanser. Præsident Olson foreslog Kirkens almindelige Authoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og ligeledes den europæiske Missions Præsidentskab, samt Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission. Ligeledes foresloges Konferencens Præsident Ola

Olson samt alle Missionærerne til at opholdes af hverandre og af Menigheden. Ethvert Forslag vedtoges enstemmigen.

Præsident Mc. Murrin talede i det engelske Sprog med Præsident Peterson som Tolk. Han omtalte hvorledes Kirken blev organiseret, og hvorledes dens Embedsmænd bleve indsatte, og viste at alting er i fuldkommen Orden og i Overensstemmelse med den hellige Skrift. Ligeledes forklarede han Tiendeloven og Visdomsordets Magtpaaliggenhed.

Søndag Morgen Kl. 10 var Ældste J. Monson den første Taler. Han forklarede Nødvendigheden af Apostler og Profeter i Guds Kirke til alle Tider, og hvor vigtigt det er for Menneskene at vise Lydighed til Evangeliet. Præsident Peterson omhandlede vor Frelsers Mission her paa Jorden, hans Lidelse og Død, og at han aabnede Døren til Opstandelsen og beredte en Plads i Guds evige Rige for enhver, som adlyder hans Evangelium. Præsident Olson formanede de fremmede til at undersøge Bibelens Lære, og sagde at hvis de ønskede at opnaa en fuldstændig Lyksalighed, var det nødvendigt at annamme den Lære, som Frelseren forkyndte.

I Mødet, som holdtes om Eftermiddagen talede Mc. Murrin. Han sagde, at Kristi Evangelium er uforanderligt; at det er ganske det samme nu som i Apostlenes Dage. Han forklarede Evangeliets første Principper og viste, at Troen uden Gerninger er død. Han vidnede om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at Aabenbaring fra Gud erholdes nu ligesom fordum; ligeledes at alle de Velsignelser, som tilhørte Kirken i forrige Tider tilhøre den nu. Han paaviste, at dette er Guds Værk, og vore Missionærer blive udsendte til Jordens Nationer for at forkynde Livsens og Saliggørelsens Principper for Menneskene. Ældste J. H. Carlin talede en kort Tid og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed.

I Aftenmødet talede Præsident Andreas Peterson om Lydighed, og viste den Frihed vore første Forældre nød i Edens Have før Syndefaldet, og senere Følgerne af deres Ulydighed, da de overtraadte Herrens Bud og Befalinger. Han viste, at formedelst Lydighed blev Enok og hans Stad helliggjorte og optagne til Himmelen; blev Abraham gæstet af Herren og Engle, og fik Sarah Løftet opfyldt om den lovede Søn, Isak, i hvis Sæd alle Slægter paa Jorden skulde velsignes. Formedelst Lydighed kom Frelseren til Verden og gennemgik sin Lidelse og Død paa det at Menneskene derved kunne blive frelste. Ældste O. Larson talede en kort Tid og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, saaledes som det nu forkyndes af de Sidste-Dages Hellige.

Mandagen den 16de blev 2 Møder for Præstedømmet afholdt. Missionærerne afgav deres Rapporter om Arbejdet som var bleven udført i de forskellige Grene. Præsident Olson gav en samlet Rapport om Konferencens Tilstand og det, som var udført siden forrige Konference;

det fremgik at Konferencen bestaar af 5 Grene med et Medlemsantal af 391. Missionærerne havde omsat 6,017 Skrifter og 327 Bøger; de havde besøgt 6,043 fremmede Huse, holdt 1,917 evangeliske Samtaler, 354 Møder, 62 Søndagsskoler, 22 Bibelklasser, 10 Præstemøder, 27 Møder af den kvindelige Hjælpeforening. Der var 16 døbte og 11 Børn velsignede; 5 havde emigreret og 1 var død. Missionærerne bleve beskikkede til at arbejde i Grenene som følger: i Malmø Gren, Præsident Ola Olson, A. Mineer og S. J. Nelson; i Lunds Gren, A. Aaborg, Oluf Olson og S. W. Nielson; i Helsingborg Gren, John H. Anderson, John Pearson og Almar Larson; i Kristianstad Gren, O. Larson, P. V. Bondeson, John H. Carlin og W. Olson; i Karlskrona Gren, John A. Pearson og Martin Jönson. Præsident Olson sagde, at det glædede ham at finde Konferencen i saa god en Forfatning som den eksisterende, og haabede at Missionærerne vilde vedblive at virke med al Flid og Iver for at forfremme dette herlige Værk.

Kl. 6 Aften fortsattes Konferencen begyndende med Sang og Bøn. Præsident Mc. Murrin benyttede en Del af Tiden med at tale i det engelske Sgrog, hvilket oversattes paa Svensk. Fra Profeten Malakiæ Ord beviste han, at Herren vilde komme til sit Tempel, og følgelig maatte der findes et Folk som havde Tro paa Nødvendigheden for at bygge et Tempel, og det eneste Folk som viser denne Tro er de Sidste-Dages Hellige.

Præsident Peterson citerede fra 1ste Kapitel af Jacobs Bog angaaende Bønner, som maatte ledsages af fast Tro paa Gud for at have Virkning. Han forklarede, hvorledes Joseph Smith fik sin første Aabenbarelse, samt fortalte hvorledes Evangeliets Forkyndelse begyndtes i Skandinavien, og hvem først bragte det til Sverrig. Konferencen blev sluttet med Bøn af Præsident Ola Olsen. O. Larson, Skriver.

En Lærds Anskuelser om Mormonismen.

Rollin Lynde Hartt siger i Atlantic Nummer for Februar: „Mormonernes Tro er lig et uhyre stort Gab, der opsluger et Dusin andre Religionsbekendelser. Er du Babtist, da finder du, at Mormonerne tro paa Neddyppelsesdaaben. Om du er Methodist, ere Mormonerne ogsaa en Biskop underdanige. Er du Campbellit, gør Mormonerne Krav paa at holde sig endnu nærmere til de apostoliske Tiders Ordinanser og Skikke. Eller er du en Theosophist, da bekende de sig til Fortilværelsen. En Spiritist — da høre ogsaa Mormonerne de dødes Røst. Tror du paa Helbredelse ved Bønnens Kraft, helbreder de ligesaa ved Hænders Paalæggelse og Bøn. Er du Adventist, vil du finde, at Mormonerne

vente Messias. En Universalist, saa erklære ogsaa Mormonerne, at alle Mennesker ville blive frelste. Mormonen, medens han opdynger sine Beviser, erklærer sin enestaaende Troslære at være den eneste uforfalskede og evige Tro, tabt i tidligere Tider, men gengivet i de sidste Dage, skønt dens svage Lysglimt ses overalt i Kristendommen. Bring mig enten fra Europa eller Asien een Sandhed, der ikke allerede er indbefattet i Mormonismen, sagde Brigham Young, og jeg vil give dig et Tusind Fejltagelser for den, hvis du kan finde dem hos os. En Mormon sagde ved en vis Lejlighed, Søndag efter Søndag gaar jeg til Gudstjenesten i Appelton Kirke, og hører intet andet, end hvad, er Mormonernes Lære. Ikke mindre i Omfang end det, hvorover hele Kristendommen strækker sig, er denne Troslære en ordentlig og velindrettet Sammenblanding af Religioner." (Fra Mill. Star.)

Ovenstaaende er i det mindste en ualmindelig liberal Indrømmelse af hvad vi altid have paastaaet, men hvad de kristne Religionspartiers aandelige Ledere altid have negtet, nemlig at Mormonismen er Kristendom. Denne lærde Mand, Hr. Hartt, finder nu uden synderligt Bryderi mange Ting vi have tilfælles med anerkendte kristne Sekter. Mormonerne erklære, at Gud ved Aabenbaringer, Englebud og den Helligaands Kraft har tilkendegivet sig med Hensyn til den nulevende Menneskeslægt, og at de have erholdt den lovede Hjælp til Vejledelse i al Sandhed, nemlig den Helligaand, ved hvilken de ere komne i Besiddelse af megen Kundskab, der for Verden var tabt formedelst Overtrædelser, Afvigelser, Hovmod, Egenkærlighed og mange andre Ting, der paa ingen Maade kunne forenes med Besiddelse af den Helligaand. Hvad Hr. Hartt finder hos de forskellige Sekter, der have Lighed med Mormonismen, ere kun Brudstykker af den oprindelige Lære, der endnu hænge ved deres ombannede Systemer.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1900.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).